

ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ ΔΙΗΘΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΣ ΡΙΣΜΟΝΤΟ

Η ΚΛΕΦΤΡΑ

ΠΟΙΑ ήταν η μεγαλύτερη τυχοδιώκτρια που γνώρισα στη ζωή μου; είπε ο δόκτορας Μπάουμ, ένας πολυτάξειδος γηραιός κύριος, ζωηρός ακόμα, με όλα τα άσπρα μαλλιά του, κυττάζοντας με τα μικρά λαμπρά μάτια του τις ώμορφες κυρίες που του έκαναν παρέα και άκουγαν τις ιστορίες του. Θέλετε να σας πω, ποιά ήταν η μεγαλύτερη τυχοδιώκτρια που γνώρισα στη ζωή μου; Αρχίζω.

— Άναψε ένα τσιγάρο και άρχισε: — Τη γνώρισα στο Σαιν-Μορίς. Ήταν μια θαρραλή, θαρραλή αν Χάουζεν. Δεν σας κρύβω πώς με είχε γοητεύσει αυτή η γυναίκα. Ήταν σαρανταπεντάρα, μα δεν έδειχνε παραπάνω από είκοσι πέντε χρονιά. Δεν μετεχειρίζετο ούτε πούδρα, ούτε κόκκινο στα χείλη, δεν κάπνιζε, δεν έπινε, δεν έπαιζε χαρτιά, δεν έφιλέτραινε, ήταν με δύο λόγια η μόνη πραγματική άριστοκράτισ, την οποία είχα συναντήσει στην κοσμοπολιτική εκείνη Βαδέλα...

Μια μέρα, με είχε προσκαλέσει στο κομψό σαλονάκι της να παρουμε μαζί το βράδι. Όταν πήγα, τη θρήκα να κρατή στα γόνατά της μια μεγάλη, μιά τεραστία κούκλα, μιά θαυμασία πράγματι κούκλα, που έμοιαζε σαν ένα ζωντανό νόστιμο παιδάκι. Έπαιζε τα μάτια της, κουνούσε τα χέρια και τα πόδια της και έβγαζε, όταν την πατούσε κανείς στο στήθος, μιά γλυκιά φωνούλα, ένα τρυφερό, τρυφερότατο: «Μαμά!...»

Η θαρραλή κρατούσε την κούκλα στα γόνατά της και ήταν ευθυσμένη σε σκέψεις, όταν μπήκα στο σαλονάκι της. Μόλις με είδε, σηκώθηκε, έκλεισε την κούκλα σε ένα κουτί και ήρθε να καθήση κοντά μου. Μου φάνηκε, πώς στο άωραίο μάτια της εξαλαμπαν ακόμη δύο μαργαριτεράνια δάκρυα.

— Είνε ένα από τα γαμήλια δώρα που κάνω της κόρης μου, μου είπε, δείχνοντάς μου το κουτί της κούκλας. Παντρεύεται αύριο. Και αν έχετε λίγη όρεξη να μ' ακούσετε, σέρ, θα σας διηγηθώ μιά νόστιμη ιστορία. Είναι λιγάκι αισθηματική σήμερα...

Καταλαβαίνα, πράγματι, πως η θαρραλή θρισκόταν σε μια εξαιρετικά αισθηματική κατάσταση. Της είπα λοιπόν πώς θα τίν άκουγα ευχάριστα.

Ρούφηξε μιά γουλιά τσάι από το φλυτζάνι της ποροελάνης, που κρατούσε εμπρός της, και άρχισε:

— Εγώ, λοιπόν, ή φίλη σας, ή κ. θαρραλή, έπεινασε άλλοτε. Ναί, έπεινασε επί δεκαπέντε ολοκληρές μέρες. Και ήταν κάτι μέρες, σαν κι αυτές εδώ τώρα, γεμάτες ήλιο και ευωδίες. Ήμου στο Παρίσι. Στο Παρίσι, που διασκεδάσε ολοκληρωτό στη Νίκαια, στο Μόντε Κάρλο, στο Κά ντ' Αντίμ. Και έγω, μαζί με τη μικρή μου κορούλα, θρισκόμου εμπρός στο δίλημμά ή να εξακολουθήσω να πεινώ ή να πάω να πέσω στο Σηκουάνα...

Και τότε, πήρα μιά απόφαση, που μου υπαγόρευσε ή άπελτία μου. Είχα νοικιάσει ένα δωμάτιο σ' ένα πελωρίο σπίτι, σ' ένα ποσόατοιο, όπου δεν θρισκε κανείς παρά μονάχα θίλλες άριστοκρατών και άφιπλοτών. Ήταν ένα φρικτό δωμάτιο, σ' ένα άφιλόξενο ύπερωο... Κι' απέναντί μας ακριβώς, ήταν μιά κομψή θίλλα, στην όποια ζούσαν ο πρίγκηψ και ή πριγκίπισσα ντε Κουβέζυ, με το μικρό κοριτσάκι τους. Το είχα ιδή το κοριτσάκι αυτό, που είχα στείλει μ' άδεια στα σπίατα του. Μιά μέρα, ή οικογένεια του πρίγκηπος έφυγε για το Σαν-Ρέμο, μαζί με δύο ύπερτες. Το άλλο προσωπικό, μαζί με τη μαγειρίσαά τους, το είχαν στείλει με άδεια στα σπίατα του. Μιά μέρα, λοιπόν, ή μαγειρίσαα, με την όποια είχα πάσει λίγες άσχέσεις και ή όποια έτυχε να περάση από τη γειτονιά, μου είπε πώς στο Σαν-Ρέμο, ή οικογένεια του πρίγκηπος είχε άναστατώθη, γιατί είχα ξεχάσει στο σπίτι την ώμορφη κούκλα, μισα στο άμαξάκι της, στο δωμάτιο της μικρής. Και τότε, κατέτρωσα το σκεδίό μου...

Μου έμμενε ακόμη ένα καλό έπαναφόρι, ένα κομψό καπέλλο και ένα ζεύγος ύπερταά σανιπούτσι. Μπορούσα λοιπόν να παρουσιάσθώ σαν μιά μεγάλη κυρία. Ντύθηκα, φίλησα τη μικρή μου Χίλδα και πήγα στον πλησιέστερο πυροσβεστικό σταθμό.

Έκει, παρουσιάστηκα στον διοικητή: — Είμαι ή πριγκίπισσα ντε Κουβέζυ, του εί

ρα μαζί μου το κοριτσάκι μου και άφησα το Σαν-Ρέμο... Στην άρχή, σκέφτηκα να πάω στής μαμάς μου, μα στο όδρομο μετανόωισα, φοβήθηκα το σκατάλο, και έτσι πήγα στο σπίτι μας, στο μεγάλο και έλαδοιο σπίτι μας... Μα, τότε, μου συνέβη το τρομερότερο!...

Όταν έφτασα σ' αυτό το σημείο, άρχισα να κλάω μπρος από διοικητή του πυροσβεστικού σταθμού. Άρχισα να γύνω δάκρυα άπελτίας, και σας θεβάω, σέρ, ήταν πραγματικά τα δάκρυά μου, τα όποια τότε, φαινόουσαν πολύ ώμορφατερα έπάνω στο νεανικό πρόσωπό μου. Σκεφθήτε, ήμου μονάχα είκοσι τεσσάρων χρονών!

Το τρομερότερο, κύριε, έπρόσθεσα στο διοικητή, είναι το έλεος. Στο σπίτι μας, είχαμε την ύπερεια μου, δεν ήμου λαοπρόν συληθισμένη να μένω μόνη με την υπειπτία μου. Πεινούσε, έκλαιγε, και στο σπίτι δεν ύπηρεζε τίποτε για να της δώσω να φάη. Βγήκα λοιπόν έξω, για να πάρω λίγη γάλα για τη μικρή, έκλεισα πίσω μου την πόρτα και... και άφησα από μέσο το κλειδί, το έχασα άντελάω!

Σκούπισα εανά τα δάκρυά μου και εξακολούθησα: — Και τώρα, τί θα γίνη μόνη της ή μικρή μου, μέσα στο έλαδοιο σπίτι, κύριε διοικητή; Κοιμόταν, όταν την άφησα, έπάνω στο άμαξάκι της... Μα, αν έξασφα ζυπήση και δεν με ή'ν κοντά της; Α, κύριε! Λοπήθητε με! Ένας άνθρωπος σας, θα μπορούσε ν' άνειη με μιά άπ' αυτές τίς ηηλές σκαλές που έχετε, στο μεγάλο. Τα έπάνω παράθωρα είναι ανοιχτά...

Ο καλός άνθρωπος σπυγκινήθηκε. Οι καινοσημοί του δεν του άπηγόρευαν να βοηθήσι μιά δυστυχισμένη πριγκίπισσα, να διαρρήξη δηλαδή το ίδιο της το σπίτι. Μετά δέκα λεπτά λοιπόν, ένας πυροσβέστης σκαρφάωσε και μου άνοιξε από μέσα την πόρτα του μεγάρου. Έφυγε, κατόπιν, χωρίς να του δώσω ούτε έκάρα για τον κόπο του. Πρώτον, γιατί δεν ήθελα να τον προσβάλω και δεύτερον, γιατί άπλούστατα δεν είχα τίποτε έπάνω μου!

Άρχισα τότε να γυρίζω τα δωμάτια και να μαζεύω από τα συρτάρια ό,τι είρισκα. Σ' ένα συρτάρι, θρήκα κάμποσα χρήματα, σ' ένα άλλο ένα κουτί γεμάτο κοσμήματα. Σ' ένα τρίτο, στο μπουτιούαρ της πριγκίπισσης άνακαλόωια ένα ύπερωο κολλιέ από μαργαριτάρια...

Τα μαζέψα όλα, κι' έπειτα άρχισα να ντύνομαι με τα πλούσια φορέματα της πριγκίπισσης, που θρήκα στην τυουλάτα της. Δεν διαζόμου διόλου, φροντίσα να εξαφάνισω κάθε ήγνος που μπορούσε να με προδώη. Μέσω σε ένα θαλιτσάκι έβαλα δικά τα δικά μου ρούχα που είχα θ'αλει, έπειτα το πήρα και κατέθηκα. Η πόρτα άνοιγε από μέσα...

Μη με ρωτάτε, σε ποιά κατάσταση θήηκα στο όδρομο. Ένας πέλλος, θαρρετός, είχε σκεπάσει τα μάτια μου. Περιπατούσα τρικλίζουσα, σαν να ήμου μεθυσμένη... Η Χίλδα μου κοιμόταν ότσι άνεθρηκα στο ύπερωο μου. Έπειτα στα γόνατα, πλάι της, και... έχασα τότε τίς αισθήσεις μου!...

Όταν συνήθησα, όταν έφευγα από τη νάρκη, στην όποια είχα πέσει, είχα χαράσει έξω. Μάζεψα τα πράγματά μου, τυλίξη τη Χίλδα μου με ένα σάλι, κατέθηκα και πήρα ένα άμαξάκι. Κι' όταν άφησα με πίσω μας τα τελευταία σπίατα του Παρισίου, στον άπέναντι λόφο άνέτελεν ο ήλιος. Ήταν ένα ώραίο, ένα θεσπέσιο πραινό, λες κι ο κόσμος έξασθημουργούταν από την άρχή. Έπειτα από δέκα ώρες είχα φτάσει στα Έλβετικά σύνορα...

Η θαρραλή μου έρριξε ένα ψυχρό θλέμμα στο σημείο αυτό. — Έως θα θυμάστε, μου είπε, τον θόρυβο που έκανε, πριν από είκοσι χρόνια, αυτή ή κλοπή, που σας διηγήθηκα τώρα. Όλες ή έφημερίδες έγραφαν σχετικώς. Μα έγω είχα θρηπεία του καιρό να πάω σε άσφαλέ μέρος και ν' αλλάξω το όνομα μου. Έπήρα, φυσικά, και αι αυτό το όνομα που έγω σήμερα. Έγω δώδεκα χρόνια μόνάχα που λέγομαι θαρραλή φόν Χάουζεν... Καταλαβαίνα... ψιθύρισα, κατάπληκτος.

— Και αύριο, συνεχίον ή θαρραλή, παντρεύεται ή Χίλδα μου... Έχω έτοιμάσει τα γαμήλια δώρα που θα της κάωω: Αυτή την ώραία κούκλα που είδατε, σέρ, και ακόμη... ένα ύπερωο κολλιέ με μαργαριτάρια! Τα κλεμμένα μαργαριτάρια!...

Μ' αυτά τα λόγια τελείωσε την ιστορία της ή...μόνη πραγματική άριστοκράτισ που είχα συναντήσει εκείνη τη σαζόν, στο Σαν-Μορίς!... είπει ο δόκτορας Μπάουμ κι' άνοιξε ένα δευτέρο τσιγάρο...

